

seilspræsidenten, er han ikke berettiget til at lade det være nok med, at han har afgivet den til Landbrugsministeren som henhørende under denne; det var en Sag af en saa almindelig Karakter og Rækkevidde, at man maatte vente af Konseilspræsidenten, at han holdt sig i stadig Rapport til den, at det var ham magtpaaliggende at faa en Undersøgelse i Gang om, hvorledes hele denne Sag kunde forholde sig. Dette er ikke sket, og jeg mener, at den højtærede nuværende Landbrugsminister med Rette har rettet en Bebrejdelse mod den tidligere Konseilspræsident for, at der ikke er sket noget i denne Sag, at Konseilspræsidenten undlod at beskæftige sig med den. Det er ganske irrelevant, at den ærede tidligere Konseilspræsident oplyser, at han havde erfaret, at de 500 Kr. vare leverede tilbage. For øvrigt ved jeg ikke, hvad der skal forstaaes ved dette Udtryk, thi de vare jo ikke leverede tilbage til Statskassen. Hvis de vare indsatte i Køge Bank — saa vidt jeg ved, var det det, der stod i Blyantspaa-tegningen paa vedkommende Skrivelse —, var det jo Karl Hansen, som var Formand, der stadig havde Dispositionsretten over dem. Jeg forstaaer derfor ikke den Vægt, der lægges paa dette, det har ikke noget som helst med Sagen at gøre. Jeg mener derfor at naar der nu maaske atter skal forhandles i denne Sal om dette Angiggende, er det Spørgsmaal, man vedblivende skal holde frem, følgende: Har der ikke med Hensyn til disse Forhold foreligget Pligter for den tidligere Konseilspræsident og for den tidligere Landbrugsminister, som ikke ere blevne fuldstændig opfyldte?

K. M. Klausen: Der har paa Foranledning af Socialdemokraterne i Finansudvalget været afholdt Samraad med den højtærede Landbrugsminister vedrørende Spørgsmaalet om Mund- og Klovesygen, dens Omfang her i Landet og de Bekostninger, som den har fremkaldt. Det vil erindres, at dette Spørgsmaal var fremme ved Finanslovforslagets 1ste Behandling, men siden den Tid har denne Sygdom hærget her i Landet og paaført vort Land, særlig vort Landbrug, meget store Tab. Jeg havde, da Spørgsmaalet er af en saa almen Natur, ventet, at den højtærede Minister havde henvendt sig til Finansudvalget vedrørende denne Sag, men den højtærede Minister har ment, at det var en Sag, der maatte gaa sin Gang, det var Ting, han kunde ordne ganske paa egen

Haand. Jeg tror heller ikke, at Sagen vilde være kommen frem nu, hvis ikke vi fra vor Side havde foranlediget en Forhandling med Ministeren. Det har desværre vist sig, at saa godt som hele vort Land er blevet hærget. Der er vistnok kun tre Amter, som have undgaaet Sygdommen, nemlig de to, som ligge Nord for Limfjorden, og Randers Amt. Ellers har Sygdommen breddt sig over hele Landet og eksisterer endnu i ret betydeligt Omfang, idet den højtærede Landbrugsminister har oplyst for os, at den 20. Marts var der endnu 326 angrebne Besætninger her i Danmark.

Spørgsmaalet er nu, om man er gaaet frem paa rette Maade ved Bekæmpelsen af denne Sygdom. I alt Fald har man skiftet Taktik. I Begyndelsen gik man mere radikalt til Værks, idet man slog Besætningerne ned, men den højtærede Minister er vejen bort derfra og er gaaet over til et Afspærringssystem, ikke alene for de Gaarde, som have Sygdommen indenfor deres Mure, men omfattende et Bælte uden omkring de Gaarde, hvor Sygdommen hærger. Det er et stort Spørgsmaal, om det er rigtigt at gaa frem paa denne Maade, om det ikke havde været bedre at gaa frem paa den radikale Maade, som vi tidligere have været inde paa, nemlig at slaa de angrebne Besætninger ned. Nu kan man naturligvis godt forstaa, at Ministeren viger tilbage derfor, idet det medfører meget store Tab, og disse skulle for en stor Del bæres af Statskassen, men her synes jeg netop, at der havde været Grund for Ministeren til at henvende sig til Rigsdagen og spørge den, om den mente, at man skulde blive ved den Maade, hvorpaa Ministeren nu søger at bekæmpe Sygdommen, eller man skulde gaa mere radikalt til Værks. Den højtærede Minister oplyste for os, da vi havde Forhandling med ham om denne Sag, at man f. Eks. i Sverige nylig havde slaaet en enkelt Besætning ned til en Værdi af 100,000 Kr. Det vidner altsaa om, at man der gaar radikalt til Værks, og jeg tror, det vilde have været heldigst, at man var gaaet frem paa samme Maade her; saa havde der været Mulighed for, at man havde faaet bekæmpet Sygdommen, og at man igen havde kunnet faa aabent Land. Vi maa huske paa, at det er et Tab, der ikke alene rammer den enkelte Mand, der har den angrebne Besætning — og det kan være et ret stort Tab for ham —, men det rammer ogsaa de store Strækninger af Landet, som afspærres. Jeg skal nævne en saadan Ting som Eksporten af